

1914-11-10

SENDER

Augusta Pedersen

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Lille Veum, Brørup

Archive:
Mappe 86 nr. 66

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

Kære Jakobin Skovgaard! Jeg blev så
glad ved dit brev. Der er noget i det
der gir mig mod til at komme frem
med det, der på en måde, lever stærkt
i mig i denne tid.

Dag kommer jeg kun lidt at skrive
eller tale om det. Det blir let en
halvkvædet vise, eller og så dog for
langt. Men nu kommer jeg som
jag kan, læg så dit gode øie til.
Og undr dig ikke om det blir grundt
der både først og sist må tale for
mig. Han - og mit barndomshjem,
har lukket det alt op for mig,
givet mig det alt. Nu ej jeg det selv,
men finder dog bedst udtrykke for det
gennem hans ord.

Hvad er den røde tråd i al Gr. folkelig
tale, skrift og sang? Det er hans tro til
Danmarks lykke. Hans hæk om at det
danske folk nu i nyarestiden - sammen
med de andre nordboere - skal blive sur-
dejsen blandt folkene.

I 1815 sang han: "Ja ej i dag og ej igi-
o Danemark! du fik de under-
fulde kais, du skal til graven bære;
de stande fast på Horners skjold
de klinge gennem hver en øld,
i søde veneds tæner!"

Og på sine oldgamle dage udtalte
han som sit håb at: Danmark skal
blive et mageløst videnland blandt
alle lande på hele jorden, hvor fred
og frihed, hellenød, folkesang og glade
rader, og hvor den barnlige viden,
i fagt med kærlighed og sandhed,
troner, under så lykkelige kår,
at skint dets glans overstøder alle
stormagter, så misvinder dog ingen
det sin lykke.

Hvor tør han sige det? hvad gis han
den tro? hvad grunde har den på?

Fra sine unge år har han stregt
hvad bor ynderet i det danske folkes
lycei - hvad er dets dyreste gje?
Det over han har fæit, og har udtroget
mange steder, i Frøstis kirke til slavn,
siger han: Dronning over Videslet
marker med de grønne høje, -
fæit den byrdes krone let
trøst dig over tidens snæle -
med det dybe Gledsjeen - navn
hælet var: i Jesu navn! "

To vers i den samme sang, og med sig
så dejligt udtroget roget af det
samme. " I den gamle kæmpe-ald,

Skyldnit pond i borgstue, var en ude
kost; dit skjold, var det væn: en
Arnelue, var dit væn mod dødens
kæmpe: blomster-hat i engjorde-barn.
Hælet blomster, den an fæit
under paradises gærde.
Du grad fæit sammen bandt
under ~~blang~~ af kæmpesecerde
om et evigt helte navn:
mandebod for hjerte navn! "

Dette hjerte navn, denne paradiseslængsel,
derum indtagelighed for hvert glimt fra
livets og lysets lys, fæit der har gemt
helt vor søgen, og denne folke-ard, den
er: muddjord - hvor solstråler kan bryde og
himmedag gro - " Derfor tør han sig
Gud kan ikke undvære det danske moders
mål, - derfor tør han tro på en så sig
fremtid for os, så sandt vi er trofaste
mod vor ard.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 66

(Her skinner i dit hus en dulle: at væk tro -
" jeg vilde hellere kalde det, fæit Gud stykke os
i troen. " - For mig er det to. " I har noget
medfølelse - den jeg ikke gerne kalde det en midlertidig
ard - en sans til at skæle godt fra ondt. Rand
såd fra loget. Det er det kærlige blik i os. Ofte
vor redelighed, og trostid: mod det, så vil vi at
troen, som Gud giver os i det, kan fremmes og
styrtet: en vakt, og gennem kædet vort med
fæit: da det fæit: Navnet! "

~~Oldtids-græden over Balder
Trega-græden længselsfuld
Gjennem Nordens middelalder
vulded som en storm af guld~~

Gideon! ja jeg tror jeg holder så meget
af ham, fordi han ligner noget af det
i vort folk, som Grundtvig sætter
sit håb til. "Den ringeste, den ^{lille} yngste"
- ja, men med dyb og brændende længsel
efters den Gud som gjorde storværk i
fædrenes dage. Og så kan end så fattig
på tro, så han igen og igen må
mindes i husk - og jeg er med dig.
Så har han dog vist ^{den} lydig
omrod, "Røsten", som Gud kan bruge.

Så husker nok at der i dit brev
var som et spørgsmål. Det er jo det
jeg prøver at svare lidt på.

Skal vi nå frem til en fødsels-
time for det liv vi ved Grundtvig
har fået lys over, så må vi gå
vor sleegts gamle vej: sukkest,
længslen, trangens. Og den vil

Ja først og fremmest frie os ind
i en afsigelse af djævelen og alt hans,
som aldrig før. Jeg tror der er me-
get meget mere der skal brydes med,
end vi endnu set aner. Men hvor
især ved bedet hvor vor Baals-dyge
ligger. Måske de unge i slægten
skal få lov at gå for her - som Piden
i sin fars hus. Er det ikke dejligt
at læse om hvordan han sætter mod
i den gamle? ~

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 8C Nr 66 a

- Lyset fra Gud ved Grundtvig
som du skriver det - det har jo
lyst over vore folkelige ejendoms-
muligheder på så mange måder.
Men fuldest og varmest over:
dåbens bad med troens ord,
helliganden spredte lys i nord
Og derom er det da også at
alle Grundtvigs lys tanker
i større og mindre folk, jo ældre han blev
flokke sig sammen (som
menigheden ved døbefonten, i

Når han gik der ned
til bændebæk, - dette bændebæk
sunde komme, uøstbærlig frem
for mig. Hvor det ikke også
(til den? -)

Men det kender du jo ligeså
godt som jeg, hvordan han
næsten al frelse og oprejning
gennem menighedens tilbedelse
af Herren, levende og nærværende
hos os i troens og nadverens ord.

- ja "overvinde døden og død,
for natten morgenrød -
det gør troen på hans ordet
ved vor døb og nadverbordet."

Når Linae Pops og andre alvorlig
meend, om i disse dage sei ud
efter Jesu genkomst, som lig
for hånden, så siges jeg
det begges meget mere for, at

vi tage ham imod, det hvor
han dybtlyt åbenbarer sig for os.

Og det er da det, Anders og jeg,
sætter alt vort håb til, og finder
voksene fred og glæde i, og vort
forventning er den, at gennem
denne tilbedelse, vil kristenfolket hos
os danske vi en sådan fylde, så
det vi blive surdejn i hele vort
stamme folk, skulde vi end som før
komme til at bygge, endda

Så mig selv, slutte med Gt. bæk:

"Hvor alle folkstammer
som fik os til at høre med,
for det stille hjertelighed
brydes nægtigt ud til tid og sted
brydes ned i sangen
skaber vi i vangen.

Herrens vort med, and og lid."

Jeg har først efter Morten Christens
død forstået, at hans bortgang,
også er blevet et hjerteligt savn
for mig. Ingeborg Lange gav mig
en lille Tegning af hans:

2. Der gænged en rugge i Presand
som snekken i vandene smulle
der hviled skoi kvæden i aftenstunden
og sang for sin søi visse lulle . . .

Den sang er jo en af mine lærere.
og hans Tegning synes at sige mig,
at der i ham lå muligheder for

med hånden at udtrykke noget af
al den rigdom der ligger gemt i vort
nordiske billedsprog, men som, fordi
fleste endnu er en lukket ~~stet~~ Kiste.

Men - Gud har brug for ham hvor
han er.

10/11. Jeg havde mere lyst til at lægge
dette. Rakkelsem, end sende det
- for jeg kan jo slet ikke sige det som
jeg vilde. Men så skal du og Agnete
dog have det, som det er, alligevel, -
med en god hilsen til eder fra
og tak fordi I skrev. eders
Anders og Augustina

Jeg skrev det i den om det i 1890
helt. Skriv hvem det
skriver sig